

Pirjo Krook

SAARIJÄRVELTÄ KANKAANPÄÄHÄN

Kuvataiteen koulutusohjelma
2013

SAARIJÄRVELTÄ KANKAANPÄÄHÄN

Krook, Pirjo
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
Toukokuu 2013
Ohjaaja: Hautala, Päivi-Maria, Velhonoja Matti
Sivumäärä:18
Liitteitä:0

Asiasanat: Maalaus, taide, työ

Kun ajoin Kankaanpäähän autolla ensimmäistä kertaa, oli hikevä ja aurinkoinen päivä. Olin valmiiksi väsynyt, johtuen taakse jääneestä aika rankasta työputkesta, enkä ollut ehtinyt ajatella tulevia pääsykokeita juuri lainkaan. Saavuttuani koulun pihaan, ihastuin välittömästi ensin koulurakennukseen ja sitten sisällä vallitsevaan tunnelmaan, kaikki oli jotenkin sympaattista ja ihmisen kokoista.

Pääsykokeet tuli ja meni. Väsyneenä en kovin kauan jäänyt niitä pureksimaan, vaan tein ensimmäisestä ajatuksesta työn ja siirryin seuraavaan. Lähdin melko tyytyväisenä ajamaan kotiin ja ajattelin matkalla aika itsevarmana, että palaan vielä.

Ja niin kävi.

FROM SAARIJÄRVI TO KANKAANPÄÄ

Krook, Pirjo

Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in fine arts

Month 2013

Supervisor: Hautala Päivi-Maria, Velhonoja Matti

Number of pages:18

Appendices:0

Keywords: painting, art, work

When I was driving in Kankaanpää first time in my life, it was very hot and sunny day. I was already tired and I had not had time to think about the entrance exams at all. When I arrived at the school yard, fell in love whit the school building itself, and later in the interior, where everything was so sympathetic and human-sized.

Entrance exams came and went. Since I was tired I did not want them to do a long time, but the first idea I always work and mowed on to the next one.

I went with some satisfaction to drive home, and I thought the way the time confident that I will come back.

And so it was.

SISÄLLYS

SAARIJÄRVELTÄ KANKAANPÄÄHÄN.....	6
FROM SAARIJÄRVI TO KANKAANPÄÄ	7
ALKU.....	10
TEKNIKKAA JA PELKOTILOJA	12
TOINEN VUOSI, MIKÄ IHMEEN MAALAUUS?	15
LANKOJA MAALAUSSPOHJALLA	17
SYYY JA SEURAUS	20

Tässä tekstissä käsittelen opiskeluaikaani Kankaanpään Taidekoulussa. Muistelen ja teen huomioita maalauksistani, taiteellisesta kehityksestäni ja yritän selvittää sitä kautta myös itselleni, mitä minulle tapahtui.

Liitin mukaan muutaman varhaisemman muiston piirtämisestä, mutta vain siksi, koska pohdin myös sitä, mikä minut sai hakemaan taideopintojen pariin. Olen kasvanut myös ihmisenä, mutta sitä on itse vaikeampi arvioida miten ja mihin suuntaan, ja jätänkin sen tietoisesti tämän tekstin ulkopuolelle. Miksi teen taidetta, millaista taidetta ja täyttikö vuodet kaikki ne odotukset, joita minulla oli? Mihin aika riiti, se aika, jota tuntui alussa olevan loputtomasti. Yritän mahdollisimman rehellisesti kertoa, millaisia ongelmia koin maalatessani ja miten niistä selvisin.

Nämä neljä vuotta aloittivat minussa prosessin, jota on vaikea täysin ymmärtää. Toivon, että tämä analyysi auttaa minua näkemään selvemmin, millainen taiteilija olen, millaista taiteeni on ja mitä sillä haluan sanoa.

ALKU

Aloitan alusta, eli siitä mitä itse muistan.

Mieleeni tulee lapsena saadut joululahjat. Sain useana jouluna lahjaksi väretykskirjoja, tusseja ja värikyniä. Rakastin niitä yli kaiken. Joulunpyhät meni mukavasti uudessa yöpaidassa värittäessä ja piirtäessä. Usein leikin myös vesiväreillä laboratoriota, minulla oli lasiputkia ja pieniä lasipurnukoita, joihin tein värikokeiluja ja katselin niitä sitten ikkunasta tulevaa valoa vasten. Nämä ovat hyviä muistoja lapsuudesta, joita oli useita muitakin liittyen väreihin ja piirtämiseen.

Myöhemmin yläasteella sain onnekseni käsityöopettajan, joka arvosti piirtämistä ja oli kiinnostunut taiteesta. Hän antoi minun piirtää aina käsityötunneilla, jos halusin. Hän halusi usein minun piirtävän merkkkausmalleja, tein niitäkin, mutta myös piirustuksia omasta päästäni, joissa usein esiintyi ihmisiä värikkäissä vaatteissa. Minulle se oli yksi lysti, kunhan sai piirtää. Hän kannusti jatkamaan sitä myös koulun jälkeen.

En tiedä, kuinka paljon nämä asiat ovat vaikuttaneet siihen, että olen aina työni ja harrastusteni kautta ollut tekemisissä värien ja muotojen kanssa, mutta nämä muistot aika ajoin tulevat mieleeni. Niihin liittyy vahvoja tunteita siitä, että osaan jotain. Ja sain olla rauhassa omassa maailmassani, tekemässä mitä lystään.

Taiteesta kiinnostuin vasta murrosiän ja vaiherikkaan nuoruuden jälkeen. Muistan ajatelleeni jossain vaiheessa, että kuvataiteilijan ammatti olisi kiinnostava, mutta minulla oli niin heikko itsetunto, etten uskaltanut ajatellakkaan koulutukseen hakeutumista. Kuvataide tuntui kiinnostavalta, mutta kaukaiselta siinä vaiheessa. Reilun kahdenkymmenen vuoden iässä aloin kuitenkin harrastamaan ensin piirtämistä ja sitten maalausta, ja huomasin, että tätähän on pakko tehdä ja että se tuntui juuri oikealta. Ajatus taideopintoihin hakeutumisesta ei tuntunutkaan enää niin kaukaiselta ja positiivinen palaute töistä sai myös itsevarmuuteni ja rohkeuteni kasvamaan.

Se, että minulla on perhe ja hain Taidekouluun, ei ollut kaikille ihan yhtä selvää kuin minulle. Sain osakseni ihmettelyä ja oudoksuntaa, että jätän perheeni ”jonkun taidekoulun takia”. Myös jotkut tuttavat ihmettelivät, miten poikani ja mieheni pärjäävät, kun olen viikot pois. Minua huvitti. Kuitenkin se, miksi hain taidekouluun, oli minulle tärkeää ja halusin toteuttaa itseäni taiteellisesti, eikä siihen riittänyt enää pelkkää harrastaminen. Halusin opetusta ja tietoa. Halusin muiden samankaltaisten joukkoon ja keskustella taiteesta ja sen tekemisestä ja sen monista merkityksistä.

Jollain tapaa tämä varmasti on ollutkin itsekäs teko, mutta niin se vain on, että jokainen meistä joutuu tekemään joskus itsekkäitä tekoja, se ei silti tarkoita, että olisin täysin itsekäs. Nyt tuntuu, että valinta oli oikea. Miksi siis tyytyä elämään elämää, mikä ei ole täysin omannäköistä. Tämä on ollut minun haave jo kauan, ja halusin sen toteuttaa, nyt.

TEKNIKKAA JA PELKOTILOJA

Kotimme ei ollut mitenkään erityisen innostunut kulttuurista ja taiteesta. En saanut mitään erityistä kannustusta siitä, että olin innokas piirtäjä ja kiinnostunut maalamisesta. Isäni ja äitini erosivat ollessani murrosiässä. Ehkä joku asia oli traumatisoinut minua, sillä peittelin ja vähättelin vuosia sitä, että olisin halunnut olla kuvataiteilija. Se on jollain tapaa surullistakin, murehdin nuorempana usein sitä etten löytänyt ammattia, joka olisi kiinnostanut minua.

Ensimmäinen vuosi taideopintojen parissa toi yhden merkittävän asian monen työssä vietetyn vuoden jälkeen, se oli aika. Tuntui lähes juhlayltyä ajatella, että neljä vuotta saisin opiskella kuvataidetta, ilman että sitä kukaan tai mikään keskeyttää välillä. Oli kerrankin aikaa pohtia, syventyä, tutkia ja harjoitella. Olin ensisijaisesti kiinnostunut maalauksesta ja olin melko varma jo ensimmäisenä vuotena, ettei se muutu miksiään suuntautumista valitessa. Nyt, kun ajattelen tuota aikaa, tuntuu, että olin tosi varovainen ja lähestyin maalauksiani aika perinteisesti. Ajattelin pitkään, että tekninen opettelu on ensisijainen tavoite ja muu tulee sitten siinä ohessa. Kuten sisältö ja oma maalaustyyli.

Pelkäsin myös ensimmäisenä vuonna jonkun verran sitä, että epäonnistun tai työ ei toteudukaan sellaisena, kun haluaisi, tai muut näkevät siinä jotain, mitä en tarkoituksellisesti ole maalannut, tai tuonut esiin. Useita pieniä pelkoja, jotka rajoittavat ilmaisua, jolloin helposti jää pyörimään samoihin toistoihin ja kaavoihin. Onneksi pääsin niistä aika pian, ja uskalsin ottaa enemmän riskejä. Silti, nyt katsoessani taaksepäin, olin aika arka. En tiedä tähän syytä, miksi.

Vaikka maalaamani työt olivat usein lähestymistavaltaan melko perinteisiä, en varsinaisesti maalannut perinteisellä tekniikalla. Mietin ja pohdin kyllä mahdollisia suuntia, mihin siitä lähtisin tai mitä kokeilisin, mutta en oikeastaan toteuttanut vielä mitään ajatuksiani. Maalasin myös asunnollani, pieniä öljyväritöitä kankaista, vaatteista, huonekaluista, keittiökalusteista ja kaikista arkisista esineistä ja tavaroista. En ko-

kenut maalauksiani omakseni ja totesin monen työn kohdalla, että mustan, harmaan ja valkoisen vävyisinä ne olisivat olleet parempia. Kohtasin heti ensimmäisenä vuonna suuren ongelman; värit. En ollut tyytyväinen mihinkään väriin, varsinkaan perinteisiin väreihin, joita mallinmaalaus kursseilla sekoittelin. Ne toivat hetken tyydytystä maalatessa, mutta valmiissa työssä ne näyttivät jonkun muun tekemiltä eikä niissä ollut mitään, mikä olisi tukenut omaa ilmaisuani. Olin vähän ymmällänikin.

Ensimmäisen vuoden loputtua, ajattelin, että jonkun on muututtava, ja päätinkin maalata asioita toisin seuraavana vuonna. En tiennyt vielä miten, mutta toisin.

TISKIPÖYTÄ 2011 akryyli, öljy

TOINEN VUOSI, MIKÄ IHMEEN MAALAUUS?

Pikkuhiljaa teknisen opettelun ja muun niin sanotun opetuksellisen sisällön ohessa alkoi nousta kiinnostuksen kohteeksi myös itse maalaus laajemmin ja taide syviltä merkityksiltään. Innostus ja riemu saivat rinnalleen syvemmän ajattelun, siinä mielessä taidekoulu on mainio paikka, että siellä tapahtuva ajatusten ja mielipiteiden vaihto rikastuttaa omaa maailmaa ja laajentaa ajatuksia taiteesta yleisemminkin. Jos-sain vaiheessa murtui omia käsityksiä maalauksesta ja se johti siihen, että olikin pakko kysyä, mikä maalaus oikeastaan on? Jos maalauksen ympäriltä riisutaan kaikki historia ja tiedollinen taakka, mikä meillä on, mitä jää jäljelle? Maalaus on mennyt uusiksi jo monta kertaa, mitä vielä voi kyseenalaistaa tai uudistaa? Mitä maalaus on ja missä se on? Esitin hullunkurisiakin kysymyksiä ja sitä mukaa vastaukset tuntuvat olevan myös vaikeampia. Maalaus sinänsä on suuri kysymys, ja kenelläkään ei ole siihen suoraa vastausta. On aika hämmentävää, että maalaus on samalla kertaa esine ja ajatus.

Varsin hyvin alkanut teknisen opettelun ja suorittamisen matka alkoi tulla tiensä päähän, onneksi. Kun esimerkiksi sisältö ja toteutustapa eivät kohtaa, tämä pakottaa arvioimaan uudelleen omia tarkoituksia ja työskentelytapoja. Tämähän on aika ikävää, mutta pakollista, jos aikoo edetä ja kehittyä. Maalatessa bropleemat ja vastaantulevat vaikeatkin kysymykset pakottavat ajattelemaan. Ja ajattelua tarvitaan, totta vie.

Mukavuusalue on sana, johon törmäsin myös usein toisena vuonna. Siellä pyöriminen, niin mukavaa kuin se onkin, ei tarkoita välttämättä, että teos tulee olemaan lopulta hyvä tai edes teos. Niin mielellämme kuin laitammekin työhömmme kaikkia lempivärejämme, maalaamme itsellemme mieluisia asioita ja täydennämme tämän kiiltokuvan vielä niillä pienillä yksityiskohdilla, jotka hallitsemme hyvin teknisesti, niin saattaa edessämme olla varsinainen äklötys, kaikkea muuta kuin taideteos ja pelkkä ajatuskin sen esillelaittamisesta saa voimaan pahoin. Tämä on ehkä osittain liioiteltu kuvaus, mutta aika lähellä näitä tunteita joka tapauksessa olin monta kertaa

ensimmäisen ja toisen vuoden aikana. Ja vaikka olin pyhästi päättänyt, että maalaus-tapa muuttuu, ei se toteutunutkaan hetkessä. Toistin samoja virheitä useaan kertaan, ja uuden linjan ja oman ilmaisutavan etsiminen osoittautui todella vaikeaksi. Jotkut asiat vaativat aikaa muuttuakseen ja tämä oli yksi niistä.

Maalaus on parhaimmillaan etsimistä, kaivamista, tutkimista ja ajattelua fyysisen heilumisen lisäksi. Se, että työ onnistuu, tarvitaan myös hyvä, rento ote ja itsetunto kohdalleen. Oma mukavuusalueeni oli tehdä samantyyppistä jälkeä kauttaaltaan töis-säni ja yrittää siistiä niistä kaikki ”huono” ja ”epäsiisti” pois. Tämänkaltaisen työskentely on onneksi nyt vähentynyt ja on mahdollistanut sen, että maalausjälki on rikkaampaa, rennompaa ja itse työskentely on muuttunut mielekkäämmäksi.

Minulla oli myös jonkinlainen kuva kouluun tullessani siitä, mitä haluaisin maalata tai miten. Ihminen, tai jotain ihmiseen liittyvää oli mielessäni pitkään vielä toisen vuoden alussa. Olin myös pitkään sidoksissa ajatteluun, että öljyvärit ovat ainoat oikeat värit, ja että niillä vain saan esille sen mitä haluan sanoa. Ajattelin myös niin, että kun opettelen tietyt asiat ensin, niin voin tehdä mitä vaan. Huvittavaa. Maalaus kuitenkin lähti viemään aivan toiseen suuntaan ajatuksiani ja maalasin useita töitä tiloista ja asetelmista. Tein monta maalausta jopa samaan kelloon aamuisin tai iltaisin, koska halusin nähdä, onko sillä merkitystä maalauksen tunnelmaan ja osaan-ko maalata työn, josta näkee, onko kyseessä aamu vai ilta. Maalasin myös kotona interiöörikuvaluksia ja asetelmia. Tai sitten solmin lakanoita ja muita kankaita, saaden niihin poimuja ja kurttuja, joita sitten tarkasti jäljensin valoineen ja varjoineen. Innostukseni havaintomaalaukseen siis jatkui vielä toisena vuonna, mutta jo paljon rennommin ja värimaailmaa muuttaen ja supistaen. Sitä kesti lyhyen aikaa, mutta kaikki se opettelu ja jäljentäminen oli kuitenkin tärkeää, sillä se oli siirtymävaihe ja sen jälkeen alkoikin tulla jo uudenlaista jälkeä.

LANKOJA MAALAUSSPOHJALLA

Kun käyttää aikaa paljon siihen, että etsii omaa tapaansa ilmaista asioita, erehdyksen ja onnistumisen kautta, tietyt asiat helpottuvat. Kolmantena vuonna tuli hetkittäin jo tunne, että jotain omaa alkaa nousta esiin ja muutenkin suhtauduin vapautuneemmin maalauksiini. Oman työtilan saaminen ja se, että siellä saattoi rauhassa maalata ilta-myöhään kenenkään häiritsemättä, oli hyvää vaihtelua lyhyiden kurssien ja ahtaiden luokkien jälkeen.

Maalasin työhuoneestani useita pienehköjä töitä pattereista, seinistä, putkista, kraanoista ja altaista, muovitörpöistä ja muista esineistä. Havaintomaalaus piti vielä otteessaan ja huomasin, että kehitystäkin oli alkanut tulla. Olin kiinnostunut myös aiempaa enemmän epäesteettisistä asioista, minua kiinnosti rumuus ja kauneus, ja kyseenalaistin myös omia kauneuskäsityksiäni. Näiden pienten interiööritöiden jälkeen maalaus pohjien koko alkoi kasvaa ja öljyväreiden tilalle tulivat akryylivärit, tai oikeastaan vähensin öljyä ja lisäsin akryyliä.

Tein myös tärkeän havainnon erään kurssin yhteydessä. Vesiohenteisilla maaleilla maalatessa suhtauduin maalaamiseen eri tavalla kuin öljyväreillä maalaamiseen. Maalasin nopeammin ja jotenkin huolettomammin vesiohenteisilla ja tämä vaikutti myös teemoihin. Painaako historia ja materiaalien hinta todellakin niin paljon, että se näkyy työn jäljessä? Ilmeisesti, joillakin enemmän, joillakin vähemmän. Minulla se näkyi mielestäni selvästi.

Puhtaalla vahingolla voi olla myös kauaskantoisia seurauksia taiteessa. Kerran maalauksen pohjan takaa tarttui pellavalangan pätkiä maalauksen etupuolelle vahingossa. Huomasin niiden valkoiseksi värjäytyessään näyttävän haurailta ja hauskoilta viivamaisilta jäljiltä tumman pohjan päällä. Aloin purkaa lankoja ja värjätä niitä akryyliväriastioissa eri värisiksi. Sitten laitoin niitä maalauksiin kiinni. Huomasin niitä tehdessäni, että ajatus kepeämmästä ja humoristisemmasta teemasta tuli lankojen kiinnityksen myötä ikään kuin luvalliseksi. Töihini tuli sitä kautta myös materiaallinen lisä ja se tuntui oudosti paikkaavan väriongelmaani. Näin pääsin vähän kuin vahingon kautta irti jostain vanhasta ja turvallisesta ja siirryin uudelle kokeelliselle alueelle. Työni sisälsivät edelleen arkisia teemoja, tein suuria kukkia, joiden terälehdet roik-

kuivat ikään kuin lakastuneina ja varret olivat hinteliä tai sitten erittäin paksuja, melkein puumaisia. Niihin tuli myös mehiläisiä ja muita hyönteisiä, kylmien keltaisten ja pinkkien värisävyjen kautta jotain raikasta ja iloista, perinteisten värien ja vakavuuden tilalle. Myös musta ja harmaa puhtaina väreinä nousivat töihin ja minusta tuntui ensi kertaa, että värimaailmani oli ainakin osittain oman näköistäni. Lisäsin töihini myös kiiltoa ja siveltimet vaihtuivat isompiin ja värit paksumpiin kerroksiin kuin aiemmin.

Nyt, kun vertasin ensimmäisen ja viimeisen vuoden maalauksia, ero oli huima. Niillä on paljon yhteistäkin, mutta tosikkomaisuus ja jäykkyys on vähentynyt huomattavasti ja huumori on näkyvämmän teoksissani. Ei suoranaista, mutta hieman vinosti tulevaa, hiljaista huumoria. Edelleenkin koen ongelmia värien kanssa, mutta nyt olen oikella tiellä niidenkin suhteen.

P

PÄIVÄLENTO 2011, akryyli, pellavalanka

SYYY JA SEURAUS

Suhde minun itseni ja maalausteni välillä on muuttunut radikaalisti näiden neljän vuoden aikana. Työni ovat lähempänä minua ja minä lähempänä niitä. Maalaukset ovat muuttuneet osaksi mieltäni ja persoonaaani. Se on tapahtunut pikkuhiljaa, kaiken muun ohessa. Katson niitä toisella tavalla ja arvioin ensimmäisen vuoden töitä paljon lempeämmin kuin silloin. Aika on tehnyt tässäkin asiassa jotain sellaista, mitä mikään muu asia ei pysty tekemään. Syy, miksi maalaan, on muuttanut muotoaan ja kirkastunut näiden neljän vuoden aikana. Tämä leikkisyys, mikä töihini on alkanut ilmestyä viime aikoina, on seurausta vakavemmasta kaudesta, ja näinhän se on muussakin elämässä. Huonoja aikoja seuraa hyvät ajat. Ja päinvastoin.

Kun aloin miettiä lopputyötäni, minulla ei ollut mitään selkeää ajatusta siitä, mitä se voisi olla. Olin kuitenkin jo aiemmin miettinyt, että en suostu tekemään varsinaisesti lopputyötä ollenkaan. En suostu siihen, että stressaan viimeisen vuoden sen takia, että minun olisi pakko tehdä jotain mullistavaa. Olen koko opintojeni ajan maalannut myös vapaa-aikanani, eikä minulla ollut motivaatiopulaa, joten ajattelin, että maalaan samaan tahtiin ja vien Raumalle sen mitä minulla keväällä on käsissäni.

Maalasin siis samaa tahtia kuin ennenkin ja töitä tuli. Kokeilin vielä kerran perinteisempää maalaustyyliä ja maalasin useita teoksia, joissa oli tiiliseiniä, kuvattuna eri suunnista ja eri muotoisina. Pyöreitä huoneita ja kulmia jne. En kuitenkaan itse pitänyt lopputuloksesta, värimaailma oli liian lämmin ja aihe totisempi ja vieraampi. Öljyvärit tuntuivat myös jollain tavoin liian jäykiltä, enkä pitänyt myöskään sen jättämästä pinnasta ja siitä, että päällemaalausta piti odottaa. Tuntui, että kärsivällisyyteni öljyväreiden kanssa oli kertakaikkiaan lopussa. Pakkasin ne kätevään pieneen laatikkoon ja vein varastoon.

Olen myös piirtänyt viimeisien vuosien aikana paljon. Hiilellä sain usein tehtyä sitä samaa mitä maalauksissakin. Ensin piirsin ja sitten pyyhin pois. Joskus mustasin ensin koko paperin ja kaivoin kankaan avulla kuvan esiin tummasta pohjasta. En siis varsinaisesti piirtänyt, vaan pyyhin. Tein sitten myös hiilellä muutamia luonnosmaisia töitä, mutta nekään eivät tyydyttäneet. Sekään ei ollut oikea tie, vaikka työt eivät olleet sinänsä huonoja.

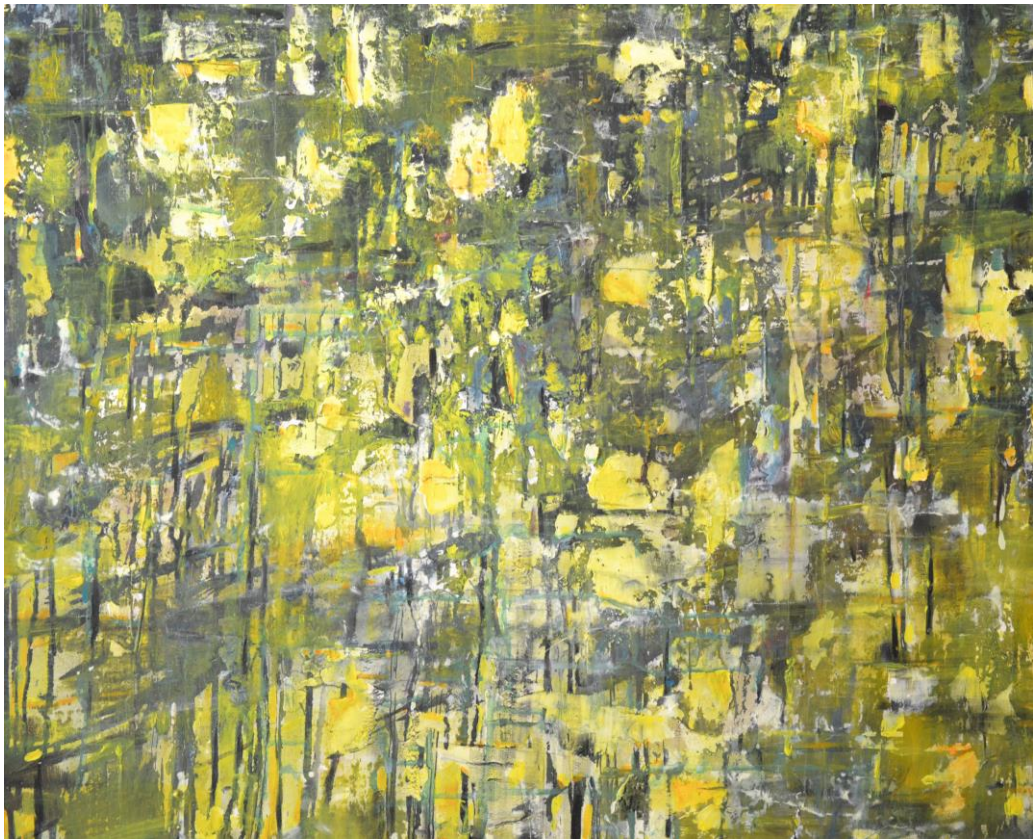
Otin sitten taas kerran kylmän keltaisen, mustan ja valkoisen akryylivärin esille. Tein isohkon maalaus pohjan ja vedin siihen suurella pensselillä viivova ristiin rastiin. Annoin kuivua osittain, tarkkailin koko ajan työn kuivumista, pesin ja annoin taas kuivua. Maalasin, pesin ja annoin kuivua. Jatkoin tätä, kunnes työ oli esittävän ja ei-esittävän rajamailla. Metsää ja vettä, kevättä ja syksyä, mielen liikettä ja kerroksellisuutta. Kaikkea näitä ja ei mitään näistä yksinään. Lisäsin kittiä, työhön tuli reliefimäistä vaikutelmaa. Tämä työstäminen ja peseminen, lisääminen ja poistaminen on tekniikka, jota olen kokeillut myös jossain vaiheessa aiemminkin ja se on tuntunut hyvältä. Niin nytkin. Tämä työ, kahden muun, osittain samalla tekniikalla toteutetun työn kanssa, päättyi Rauman Taidemuseolle, sattumien ja hullunkuristen ja kipeidenkin tapahtumien kautta. Olen niihin melko tyytyväinen, mutta vielä ne eivät ole sitä, mitä haluan. Jotain niistä vielä puuttuu. Siltä osin opiskelut tuntuvat päättyvän liian aikaisin. Olisin voinut jatkaa vielä vuoden, kaksi.

Yksi piirre, mikä on vahvana ollut luonteessani aina, näkyy myös maalauksissani. Olen aina pitänyt yksinkertaisista ja jollain tapaa niukoista asioista. Jos täytyy valita runsaan ja niukan väliltä, otan ehdottomasti niukan. Alun vahvasti perinteinen ote maalaukseen on muuttunut, tilalle on tullut omasta mielestäni jotain modernimpaa, myönteisempää ja raikkaampaa. Haluan vetää töitani vielä leikkisämpään suuntaan ja kokeilla oman ja samalla muiden huumorin rajoja. En vierasta täysin ajatusta siitäkään, että töissäni oli vastakohtaisuuksia, draamaa ja huumoria, yleensäkin ristiriitaisuuksia Näihin asioihin tunnen vetoa ja sitä myöskin tunnen osittain olevani ihmisenä. En ole tarinankertoja, esitän mieluummin huomioita, yksinkertaisia tapahtumia, haluan löytää tärkeämpiä ja syvempiä merkityksiä niiden kautta.

En osaa vielä tarkkaan määritellä sitä, millainen taiteilija olen, tai mitä tarkalleen ottaen työni ovat tai haluan niitten olevan. Minun on maalattava lisää, että kehityn ja

löydän sen mitä etsin. Jotkut asiat tuntuvat vievän aikaa enemmän kuin toiset. Taide ei tunnut kiirehtivän, se tulee, jos on tullakseen.

Nyt tuntuu, että olen eheytynyt ja löytänyt itsestäni puolia, jotka ovat olleet piilossa tai jollain tasolla jääneet toteutumatta. On aivan liikaa mielestäni sanoa, että ilman taidetta ei voi elää. Ihminen voi elää ilman monia asioita, jos on pakko. Hienoa on se, että voi valita. Se on myös etuoikeus. Minä valitsin sen, koska minulla on siihen tarve ja halu. Olen päässyt monessamielessä perille, vaikka matka jatkuu yhä.

NIMETÖN 2013, akryyli, kitti